

טוב שם משמך טוב ויום המנוח מיום הגלו

השימוש ב"מליצת שם" מספק מידע על שמו של הנפטר. בדומה לאקרוסטיכון, מליצת השם קושרת את האפיטף לזמן, למקום ולמת מסוימים, אך שלא כמוהו היא חלק טבעי מתוכנו וממשמעותו של הטקסט ואין בה כל היבט צורני. על פי רוב התבססה מליצת השם על חומרים מקראיים, תוך שהיא משרטטת קווים מקשרים בין דמות הנפטר לדמות המקראית הנושאת את שמו. לעתים מופיעה המליצה כשיבוץ שלם או כציטוט של פסוק, ולעתים היא פרפרזה קלילה בלבד שלו. האפיטפים של גבריאאל פאלק מדגימים היטב כיצד התמצות והקיצור מקנים לאפיטף איכות מיוחדת.

איש תם, צדיק וישר, מדכא בחלי כל ימיו ומחזיק בתמתו עם אלוהים ועם אנשים, בשמו אליהו ב"ה גבריאאל

ומלאך ה' דבר אל אליה קום עליה.

הלום גבר תמים גופתך הורדה קבר,
יד ה' נגעה בך, ימי פקדתך באו;
עתה קום עליה שגס מתניך פגבר,
ולך אמר לאדניך הנה אליהו.

ויעל אליהו השמים

(גבריאאל פאלק, הפורט כולל זמירת נבל והמית כינור)

ולך אמר לאדניך הנה אליהו: המת ששמו אליהו נשלח על ידי הדובר, בדומה לעובדיה הנביא שנשלח אל אחאב: "לך אמר לאדניך הנה אליהו" (מלכים א' יח, ח). בעוד הציווי המקראי גורם לשליח לחרדת מוות: "ויאמר מה תטאתי כי אתה נתן את עבדך ביד אהאב להמיתני [...] ועתה אתה אמר לך אמר לאדניך הנה אליהו והרגני" (מלכים א' יח, ט-יד), הציווי באפיטף מופנה אל המת המצטווה על ידי הדובר לעלות למרומים ולבשר על בואו.